

DĚŠTI ULICE

Pátek, 03 srpen 2007

Kudlanko a kudlanky, máme v domě rodinu, která má své. V podstatě parazituje na nás všechny ostatních. Bydlíme v nějakém paneláku, takže se s nimi známe a vidíme si nejen do talíře. Stejně tak si s nimi pomáháme, když je potřeba. Ale tohle už přestává být pomocí. Jedná se totiž o dvě děti.

Je to chlapec a děvče, pět a osm let. Jak podle věku vidno, do školy chodí jen děvče. My máme také osmiletou dokonce chodí s tou jejich do třídy. A v tom je ten problém. Prostě ze školy jdou rovnou k nám, Zuzanka si většinou přivede i bratra, kterého má na hlídání. A jsou u nás nebo tady někde do večera. Tím myslím v okolí domu, nebo u někoho jiného. No, a když je svatba, dávejte tomu vašemu dítěti, nedejte jim, když vidíte hladové oči. A tak to jde většinou roku.

Teď jsou prázdniny, takže děti jsou na ulici vlastně celý den. Nejsou nějak zvláště zlobivé, ale vadí mi příměstský jejich rodič. Příměstským se nejedná o žádnou rodinu, která by na tom byla nějak špatně, tak na stejno s ostatními. Snad to není zcela v pořádku mezi nimi, ale ani to nejde říct, že by bylo něco extra. Jen mi vadí ty jejich děti, které už jsou vyloženě navykly si říct komukoliv o cokoli. Ne že by to děti měly schválně, ale prostě doma toho moc nenajdou.

Občas už se to za těch pár let nějak zvyklo. Ono to taky není jen s jídlem, je to oblečení (když je venku zima a děti jsou oblečené, tak jim vždycky někdo něco dá), jsou to hračky, které se jim líbí. Ono toho není nikdy moc, ale je to stále a prostě má to večera už naštvalo.

Přemýšlela jsem o tom, jak jim to říct, ale nevím jak. Zase nějaký vyloženě sociální případ nejsou. Ale nechci pohádat a že by to hádkou skončilo, to je jasné. A zase si říkám, že ty děti za rodiče neměly.

Zdenka